

РЕШЕНИЕ

№ 2878

гр. София, 28.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 05.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **6021** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, приложим на основание чл. 104 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е след постановяване на Решение № 6341 от 27.06.2022г. постановено по адм.д. № 2141/2022г. по описа на ВАС, Пето отделение, с което е върнато делото за разглеждане от друг състав, при спазване задължителните указания на ВАС.

Делото е образувано по искова молба на Б. Л. Л., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Д. Й. срещу Министерство на вътрешните работи с кумулативно съединени иски с правно основание, да бъде осъден ответника МВР, да му заплати претендираните суми, представляващи обезщетения, както следва: 1. иск с правно основание чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл, вр- чл.104, ал.1 от ЗДСл в размер на 1 230 лева, ведно с лихва за забава на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД – 462,53 лева; 2. Иск с правно основание чл.122, ал.3 от ЗДСл в размер на 1 026 лева, ведно с лихва за забава с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД – 159,32 лева.

Ищецът твърди, че е бил с ответника в служебно правоотношение, което е било прекратено със заповед № 8121К-9242 от 27.09.2018г. с предизвестие, при придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 19.10.2018г. Впоследствие заповедта е била отменена с влязло в сила съдебно решение. На основание съдебното решение ищецът е подал заявление за явяване на работа на заеманата от него длъжност, а именно началник сектор „капитално строителство“ към отдел

„Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ – МВР. Със заповед № 8121К-14439 от 18.12.2019г. на Министерството на вътрешните работи е бил възстановен на длъжността си считано от 19.12.2019г. На 18.12.2019г. му е връчено предизвестие с рег. № 8121р-22312 с което го уведомяват, че с МЗ рег. № 8121К-13284 от 25.10.2019г. щатната бройка в съкратена. Със Заповед № 8121К-14440 от 18.12.2019г. на Министерството на вътрешните работи служебното му правоотношение е прекратено, поради съкращаване на щата. Сочил, че на 10.02.2020г. по предоставената от него банкова сметка е преведена сумата в размер на 12 312 лева.

Ищецът излага съображения относно иска по чл.104, ал.1, вр. чл.122, ал.1, т.3 от ЗДСл, че за периода от 19.10.2018г. до 19.04.2019г. не е заемал друга държавна служба, и не е полагал труд по трудово правоотношение. Сочил, че му е нанесена вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение, като тази вреда е в пряка причинно следствена връзка от незаконното уволнение. Претендира заплащане на разликата от дължимата сума за обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл. /13 542/ и преведената сума от 12 312 лв., която разлика е в размер на 1 230лв.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.104, ал.1, вр. чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл претендира мораторна лихва /лихва за забава/, считано от 26.11.2019г. до окончателното заплащане на обезщетението, като за периода от 26.11.2019г. до 10.02.2020г. е в размер на 289.65лв. / за сумата от 13 542 лв./ и съответно за периода от 10.02.2020г. до 29.06.2021 г. е в размер на 172.88лв /за сумата от 1 230 лв./ или общо сума за лихва в размер от 462.53лв.

Относно иска по чл.122, ал.3 от ЗДСл претендира сумата в размер на 1026лв. представляваща обезщетение за недопускане на работа за срок от 10 дни на основание чл.122,ал.3 от ЗДСЛ, както и законната лихва от завеждане на иска до окончателно изплащане на сумата.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.122, ал.3 от ЗДСл претендира мораторна лихва /лихва за забава/, считано от 20.12.2019г. до датата на завеждане на настоящия иск /27.07.2021г./ в размер на 159.32лв. в едно със законната лихва от завеждане на исковата молба до окончателното заплащане на обезщетението.

Ответникът– Министерството на вътрешните работи /МВР/ оспорва иска. Излага съображения за неоснователност и по отношение на акцесорните претенции на ищеца за изплащане на законна лихва и мораторна лихва по чл.86 от ЗЗД върху претендираните суми по кумулативно съединените искове, доколкото следва да се има предвид, че вземанията за законна и мораторна лихва са акцесорни, поради което основателността на претенциите е обусловено от основателността на иска за главницата и когато главният иск бъде отхвърлен като неоснователен, акцесорният иск също се явява неоснователен. В съдебно заседание се представлява от процесуален представител юрк. Т., която претендира присъждане на разноски и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., счита, че искът по чл. 104 от ЗДСл за основателен, като следва да бъде съобразен със заключението на вещото лице, а искът по чл. 122, ал. 3 от ЗДСл счита за неоснователен и недоказан.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба и отговора на исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Установява се, видно от представено копие от служебна книжка, издадена от дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ към МВР, че между страните по делото е съществувало служебно правоотношение, което е било прекратено със заповед № 8121К-9242 от 27.09.2018г. на министъра на вътрешните работи с предизвестие, поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 19.10.2018г. Впоследствие заповедта е била отменена с влязло в сила на 26.11.2019г. решение на ВАС - № 14992/6.11.2019 г. по адм.д. № 13787/2018 г. на ВАС.

На основание съдебното решение ищецът е подал на 06.12.2019г. заявление за явяване на работа на заеманата от него длъжност, а именно началник сектор „Капитално строителство“ към отдел „Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ – МВР. Със заповед № 8121К-14439 от 18.12.2019г. на министъра на вътрешните работи е бил възстановен на длъжността си считано от 19.12.2019г. На 18.12.2019г. му е връчено предизвестие с рег. № 8121р-22312, с което го уведомили, че със заповед рег. № 8121К-13284 от 25.10.2019г. щатната бройка в съкратена. Със заповед № 8121К-14440 от 18.12.2019г. на министъра на вътрешните работи служебното му правоотношение е прекратено, поради съкращаване на щата.

На 10.02.2020г. по предоставената от него банкова сметка е преведена сумата в размер на 12 312лв.

По делото са допуснати и приети първоначална и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза на вещото лице Е. К., неоспорена от страните и кредитирана от съда, като компетентна и обективна. Въз основа на данните по делото и изготвения анализ, вещото лице в заключението по приетите експертизи сочи, че към 26.11.2019г. размерът на основното възнаграждение за длъжността началник сектор „Капитално строителство“ към отдел „Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“, съгласно Вътрешните правила за заплатите на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 от Закона за Министерството на вътрешните работи, за ниво на основната месечна заплата 12, ръководно ниво 6А, IV степен е в границите от 2194 лева до 2367 лева. От заключението се установява, че общият размер на обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл за 6 месеца, би бил 13 543,20 лева. На въпрос има ли данни за извършени от ответника плащания на суми за обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл и ако има колко остава да ми изплати, е даден отговор, че съгласно направените констатации, при изчислен размер на обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл - 13 543,20 лева и изплатено обезщетение, в размер на 12312,00 лева, разликата за изплащане би била в размер на 1 231,20 лева /13543,20 - 12312,00 = 1231,20 лева/. Установява се още, че законната лихва за забава върху обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл, считано от 26.11.2019г. /датата на признаване на уволнението на Б. Л. за незаконно/ до 27.07.2021 г. /датата на предявяване на иска/, е в размер на 519,88 лева.

Вещото лице е посочило, че се дължи и обезщетение по чл.122, ал.3 от ЗДСл за недопускане на работа за срок от 10 дни, от 06.12.2019г. до 19.12.2019г., в размер на 1 188,00 лева, както и законната лихва за забава върху обезщетението по чл.122, ал.3 от ЗДСл, считано от 20.12.2019г. до датата на завеждане на исковата молба /27.07.2021 г./, в размер на 193,40 лева.

По делото е постъпила молба от процесуалния представител на ищеца, с което на основание чл. 214, ал. 1 от ГПК се моли да се допусне изменение на исковете, като

размерът на лихвата за забава на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД да се счита за предявен от 462,53 лева на 519,88 лева, изчислена както следва: законна лихва в размер на 342,37 лева за периода 26.11.2019г. до 24.02.2020г. върху общия размер на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и законна лихва в размер на 177,51 лева за периода 25.02.2020г. до 27.07.2021г. върху изчислената разлока на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл; иска с правно основание чл.122, ал.3 от ЗДСл да се счита за предявен в размер от 1 026 лева на 1188 лева, ведно с лихва за забава с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД предявена в размер от 159,32 лева на 193,40 лева/.

Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:

Предявените от ищеца два обективно съединени иски за причинени имуществени вреди са процесуално допустими.

1. Предявеният главен иск е с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл.

Съгласно нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение. Нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл не съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно. Размерът се определя съобразно разпоредбата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл, регламентираща, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по - ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по - нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

За да бъде уважен искът с правно основание с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, следва кумулативно да са налице материално - правните елементи от правопораждащия фактически състав, а именно: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; оставане на служителя незаем по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по - ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

С отмяната на заповедта за уволнение, възниква правото на ищеца да получи обезщетение за понесените от него вреди. Съгласно чл. 39 от Закона за държавния служител, държавният служител има право на обезщетение в предвидените от закона случаи. Разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител, относима към разглеждания казус, предвижда обезщетение при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение в размер на основната заплата за цялото време, през което служителят не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

По делото се установи, че със заповед № 8121К-9242 от 27.09.2018г. на министъра на вътрешните работи е прекратено служебното правоотношение на ищеца, считано от 19.10.2018г., като заповедта е била отменена с влязло в сила на 26.11.2019 г. решение на ВАС - № 14992/6.11.2019 г. по адм.д. № 13787/2018 г. на ВАС. В периода от прекратяване на служебното му правоотношение, до момента на възстановяването му

на работа, ищцът не е престирала труд по друго служебно или трудово правоотношение. Наличие на вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба и причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

Посочените по - горе кумулативни предпоставки за възникване правото на обезщетение по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, са налице, като вредата, подлежаща на обезщетяване от ответника.

В чл. 104, ал. 1 от ЗДСл законодателят е обвързал размерът на обезщетението за вредите, претърпени от незаконно уволнения държавен служител с размера на неговата основна заплата. Анализът на разпоредбата сочи, че е релевантен не размера на основната заплата на държавния служител към момента на издаване на незаконосъобразната заповед за прекратяване на правоотношението му, а размера на заплатата му "определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата". По аргумент от това съда в производствата като процесното следва за да изчисли правилно и законосъобразно размера на дължимото обезщетение на уволнения служител, следва да определи размер на основната му заплата към момента на влизане в сила на акта за отмяна на заповедта за прекратяване на правоотношението му, респ. към датата на която е следвало да се яви за да заеме длъжността си. Поради това направените изчисления от вещото лице в първоначалната и допълнителната експертиза на размера на заплатата на ищеца към момента на признаването на уволнението му за незаконно, респ. към момента на неявяването му да заеме службата следва да се съобразят при произнасяне по исковите претенции и посочване на сумите, които да бъде осъден ответника да начисли за изплащане на Б. Л..

В процесния случай се установява, че решението, с което е било признато уволнението за незаконно, е влязло в сила на 29.11.2019 г.

Установява се, че на ищеца е заплатено общо 12312 лв., от които е приспаднат 10% данък, като сумата включва шесткратния размер на получаваното от него основно месечно възнаграждение от 2052 лв., към м. октомври 2018 г., видно от издадената от ответника справка. Сумата е начислена във ведомостта за заплати към м. февруари 2020 г. Вещото лице, след извършена проверката е уточнило методите за определяне на възнагражденията на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 от Закона за Министерството на вътрешните работи за 2018 и 2019г. Установило е, че предвид индивидуалното определяне на основните месечни заплати на служителите, основната заплата за длъжността началник сектор „Капиталово строителство“ към отдел „Управление на държавната собственост и строителство“ при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“-МВР към момента на прекратяване на служебното правоотношение на Б. Л. - 19.10.2018г. е в размер на 2052.00 лева. След като през 2019г. със Заповед № 81213-92/31.01.2019г. са отменени всички действащи към момента Заповеди и са утвърдени нови Вътрешни правила за заплатите на държавните служители по чл.142, ал.1, т.2 от Закона за Министерството на вътрешните работи и съгласно т.3 от Заповедта, считано от 01.01.2019г. и определено увеличение на индивидуалните основни заплати на служителите, назначени към датата на влизане в сила на заповедта, по реда на чл.12 от НЗСДА, в съответствие с получените годишни оценки на изпълнение на длъжността.

Въз основа на горните констатации, изхождайки от факта, че при определяне на основната заплата през 2018г, на Б. Л. Л., началник сектор „Капиталово строителство“

към отдел „Управление на държавната собственост и строителство" при дирекция „Управление на собствеността и социални дейности"-МВР към момента на прекратяване на служебното правоотношение на Б. Л., същата е определена с годишна оценка на изпълнение „Изключително изпълнение", вещото лице е приело, че при определяне на основната заплата за процесния период, същата следва да се определи на база изчисленията на основната му заплата за 2018г., с годишна оценка на изпълнение - „Изключително изпълнение". На тази база основната заплата към датата на признаване на уволнението на Б. Л. Л. за незаконно - 26.11.2019г., е 2257.20 лева и следователно общият размер на обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл за 6 месеца би бил $13\,543.20 \text{ лева} / 6 \times 2257.20 = 13543.20 \text{ лева}$ ./

От доказателствата по делото обаче, се установи, че на ищеца., като обезщетение по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, е изплатена сума в размер на 12312 лв., определена по следния начин: 12312 лв., представляващи 6 /шест/ броя индивидуални месечни заплати от 2052 лв., от които е приспаднат 10% данък.

Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.104, ал.1, вр. чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл претендира мораторна лихва /лихва за забава/.

Видно от заявление вх. № 812100-18457, ищецът е подал молба за възстановяване на заеманата длъжност на 06.12.2019г. и е поискал изплащане на обезщетението за незаконно уволнение, като не се спори, че то е изплатено на 10.02.2020г. Ето защо съдът намира, че следва да се изплати обезщетение за забава, считано от 26.11.2019г. /датата на признаване на уволнението на Б. Л. Л. за незаконно/ до 27.07.2021г. /датата на предявяване на иска/, е в размер на 519,88 лева, изчислена, както следва: законна лихва в размер на 342,37 лева, за периода 26.11.2019г. /датата на признаване на уволнението на Б. Л. Л. за незаконно/ до 24.02.2020г. /датата на постъпилото плащане за обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл, по банкова сметка на Б. Л./, върху общия размер на изчисленото обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл -13543,20 лева и законна лихва в размер на 177,51 лева, за периода 25.02.2020г. /датата на постъпилото плащане за обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл, по банкова сметка на Б. Л./ до 27.07.2021 г. /датата на завеждане на исковата молба/, върху разликата за изплащане в размер на 1 231,20 лева.

По иска с правно основание чл. 122, ал. 3 ЗДСл. Съгласно посочената нормативна актове възстановен по реда на ал. 1 държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право и на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения.

Установява се, че на 06.12.2019 г. ищецът се е явил да заеме длъжността, като е бил възстановен на длъжността считано от 19.12.2019г. Следователно не е бил допуснат да работи за 9 работни дни. Основната заплата на ищеца към датата на признаване на уволнението му за незаконно - 26.11.2019г., е била 2257,20 лева, на основание на което размерът на обезщетението по чл.122, ал.3 от ЗДСл за недопускане на работа за срока от 10 дни, от 06.12.2019г. до 19.12.2019г., би било в размер на 1 188,00 лева, като при размер на основната заплата към датата на признаване на уволнението на Б. Л. за незаконно - 26.11.2019г. от 2 257,20 лева разделен на 19 работни дни през месец декември 2019г. и се умножи по 10 дни за периода 06.12.2019г. до 19.12.2019г.

Основателността на главния иск обоснова и основателност на акцесорния иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението. При определяне началния момент на акцесорното задължение за лихва следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по т.гр. д. № 3/2004 г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. Законната лихва за забава върху обезщетението по чл.122, ал.3 от ЗДСл, в размер на 1 188,00 лева, считано от 20.12.2019г. до датата на завеждане на исковата молба /27.07.2021 г./, е в размер на 193,40 лева.

При този изход на спора и предвид факта, че ищцът своевременно е поискал присъждане на направените разноски, на същият следва да се присъдят такива. Съгласно чл. 78, ал. 1 от ГПК, във вр.с чл. 144 от АПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. В случая се претендират разноски на обща стойност 5150 лева (съгласно приложен списък на разноските на л.140), в т.ч. 1200 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение (договор за правна защита и съдействие от 10.10.2022 г.), 1200 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение (договор за правна защита и съдействие от 26.08.2021 г. по адм.дело №4736/2021г. на АССГ), 1200 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение (договор за правна защита и съдействие от 13.01.2022 г.), 1200 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение (договор за правна защита и съдействие от 06.02.2022г.) и 300 лева депозит за вещо лице. Доколкото исковата претенция е уважена в пълния претендиран размер, съдът намира за основателно направеното от ищцата искане за присъждане на направените разноски в пълен размер. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение не е основателно, възнаграждението е определено в близък до минималния размер и съответства на фактическата и правна сложност по делото, проведените съдебни заседания и извършените процесуални действия.

Водим от горното Административен съд – София град, I-во отделение, 63 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Б. Л. Л., с ЕГН [ЕГН], обезщетение по чл.104, ал.1 в размер на **1230.00 лв.**, представляващо остатък до пълния дължим размер на обезщетението над реално заплатения от 12312,00 и лихва за забава в размер на **519.88** лева, на основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Б. Л. Л., с ЕГН [ЕГН], обезщетение по чл.122, ал.3 от ЗДСл за недопускане на работа за срок от 10 дни, от 06.12.2019г. до 19.12.2019г., в размер на **1188,00** лева и законната лихва за забава върху обезщетението по чл.122, ал.3 от ЗДСл,

считано от 20.12.2019г. до датата на завеждане на исковата молба /27.07.2021 г./, в размер на **193,40** лева.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Б. Л. Л., с ЕГН [ЕГН], сумата от 5150 лв., представляваща сторените съдебно-деловодни разноски в първоинстанционното и касационното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомлението.

СЪДИЯ: